

Елин Рахнев

Не знаая как
да се държа,
когато ме обичат

Елин Рахнев

НЕ ЗНАЯ КАК ДА СЕ ДЪРЖА, КОГАТО МЕ ОБИЧАТ

Copyright © ICU, 2023
НЕ ЗНАЯ КАК ДА СЕ ДЪРЖА, КОГАТО МЕ ОБИЧАТ
Събрани стихотворения
Първо издание

© Елин Рахнев, автор, 2023
© Кольо Карамфилов, художник, 2023
© ICU, издател, 2023

ISBN 978-619-7674-24-8

Елин Рахнев

НЕ ЗНАЯ
КАК ДА СЕ ДЪРЖА,
КОГАТО МЕ ОБИЧАТ

София, 2023

Какво от поколенията скрих(ме)

Има гуми, които формират поколения. Ние, които бяхме нахално млади през деветдесетте, се чувствахме възможни през поезията, съществувахме само когато вали, не знаехме как да се държим, когато ни обичат. Думите на Елин ни превеждаха през самоти и състояния.

В тази книга са събрани стихотворения от пет поетични книги, писани между 1993-та и 2017-а. Някои текстове, мигрирали от книга в книга, тук намират мястото си в своя по-късен вариант, защото прекрачването им напред ги е сдобило с нови пластове смисъл, узрели са, след кратко колебание, обвити в хроничното си притеснение.

Илюстрациите са от личния архив на автора. Рисунки на Кольо Карамфилов, правени на коляно, в дома на Елин или в ъгъла на някой бар. Трапчинки безразсъдство, по-силни от смъртта.

Към вас, които за пръв път ще прочетете стихотворение от Елин Рахнев – позволете ни да ви кажем, че съществувате. Позволете ни да ви разтворим в неговите метафори, блусове и канели.

Невена Дишлиева

Konig

СЪЩЕСТВУВАМ
(1993)

कोल्हा K. १०

ПИСМО ДО ПОЕЗИЯТА

Ти, която изплака целия гъжд,
позволи ми да ти кажа,
че съществувам.
Не зная името си
и годините не помня,
но нужни ли са имената ни
в това пътуване.

Катастрофирал гълъб се носи
в несъвършенството
и пада,
перата му – последно предупреждение.
А аз към себе си вървя
с подутти вени от съмнение
и с едно остаряло понятие –
достойнство.

Дъхът на пеперудата полека изветрява
и рисува върху старото небе
картина.
А гумите се лутат като гларуси,
объркали посоката
към лятото.

II.

Ти, която спуска всички корени,
позволи ми да ти кажа,
че съществувам.
Безсилен съм пред всичко
и искам да се угавя
там, при хартиените кораби на
гецата,
и да забравя...

Душата ми – бездомно копеле
търп уестърн
грешка
Лилава е смъртта,
лилави са гробарите
и може би лилаво е и съвършенството.

Прегракнали петли
В съня ми кукуригат,
но мен ме няма.
И уличната суета
реже старото небе
на малки порции живот.
Благодаря... Благодаря... Благодаря...

П.С. От гумите остана само грозен скелет
и стиховете на поетите,
прострени на балконите, до потниците и до гащите.

